

הורד השבת

הוד התורה

יו"ל ע"י ארגון
"הוד התורה"
ר' יוחנן בן זכאי 54 אלעד
טל' 052-7184951

672

התשע"ג

וישב חנוכה

כתובת המערכת

חג סופר 6/1
מודיעין עילית

פקס 057-7961563
torani100@gmail.com

ניתן לקבל העלון באימייל

הדלקת נרות 16:05

מוצאי שבת 17:15

מוצ"ש ר"ת 17:47

הזמנים לפי אופק אלעד

שמרו על קדושת העלון

מה דעתך על המסר הזה?

אסור לקרוא בשעת התפילה וקריאת התורה

לפני שנים רבות היוונים ושואני ישראל הכריזו מלחמת חורמה על התורה ולומדיה ועל הטהרה והקדושה. אותם רשעים ניסו לשנות את עם ישראל ועשו מהפכה חברתית גדולה, שהסיסמה והדגל שלה היה 'לשכחם תורתך ולהעבירם מחוקי רצונך'.

היוונים רצו שעם ישראל יהיה ככל הגויים! עם תאוות ויצרים וסגנון חיים מודרני ומתירני, הם רצו שעם ישראל ינטוש את הכוללים ולימוד התורה ושהבנות תלכנה 'בצביעות' ולא 'בצניעות', והטהרה תהא מופקרת והפריצות תהא עטרה לראשו.

לא להתבלבל! לא היה איכפת ליוונים שנדליק מנורה בבית מקדש. הם הרי לא 'שפכו' את השמן שמצאו - ורק 'טמאו' אותו, מפני שהם היו מעוניינים שלעם ישראל כן תהא מורשת ומנהגים מיוחדים כמו שיש לכל עם, אלא שהם חפצו שהכל יהיה עם 'טומאה' ולא עם 'קדושה'. **לכן הם רק 'טמאו' את פחי השמן שמצאו, ולא 'סגרו' את שערי בית המקדש.**

וכאשר גילו מתתיהו וחמשת בניו את מזימת היוונים הם נטלו חרב וחנית ונלחמו מלחמת חורמה כנגדם ו'התאבדו' למען קדושתם ויהדותם, ולמרות חולשתם הגדולה וחוסר השגתם בתכסיסי מלחמה - בורא עולם עשה להם נס ופלא ושידד את מערכות הטבע, ונתן להם ניצחון מושלם.

משום כך סימנו חכמנו ז"ל את הימים הללו לדורות, כדי להודות לה' על אותם חסידים. שהרי אם היוונים היו מצליחים בתוכניתם - עולם התורה לא היה קיים היום, וכולנו היינו ככל הגויים חלילה.

האמת היא שאת כל זה כולנו יודעים, ובעצם מטרת המאמר היא להבליט נקודת חן עדינה שרבים לא זכו להבחין בה, נקודה עמוקה שהיא ציפור הנפש של היהדות כולה והיא התמצית של חג החנוכה, וחסרון בהבנתה - זו אבידה גדולה עד מאוד. מה כוונת המשורר והסופר?

כולנו יודעים שבחנוכה המלחמה הייתה על 'טהרה ורוחניות' עם ישראל ואילו בפורים המלחמה הייתה על 'הריגת' עם ישראל מכל העולם ביום אחד, ושללם לבזו. ועל המידע הזה, רצונו לשאול חידה קשה:

איזה אסון גדול יותר?

אין ספק שהשכל מורה שלהשיד עם מכל העולם ביום אחד גברים נשים וזקנים וטף, זה אסון שאין לו אח ורע. **מה גם** שבחנוכה היוונים לא נלחמו ביהודים, שבכל העולם, **במין** היהיתה אפשרות לרדת למחתרת וללמוד תורה במערות ולהמתין עד יעבור זעם כמו בזמן 'האנוסים'. ממילא ברור שהאסון של פורים גדול ונורא הרבה יותר משל חנוכה.

אך למרבה הפלא חכמנו היקרים והאהובים סברו ההפך והם גילו לנו זאת בפירוש הנטח על הניסים, ולמען הבלטת העניין נצטט כאן את ההבדל בין הנוסח שאומרים בחנוכה לנוסח שאומרים בפורים:

האסון בחנוכה

בימי מתתיהו... עמדה מלכותו וְנוֹ הַרְשָׁעָה עַל עַמּוֹד יִשְׂרָאֵל לְשַׁכְּחֵם תּוֹרָתָךְ וְלְהַעֲבִירָם מִחֻקֵּי רְצוֹנְךָ.

ההודאה

... עֲמַדְתָּ לָהֶם בְּעֵת צָרָתָם. רַבְּתָּ אֶת רִיבָם. דִּבַּרְתָּ אֶת דִּינָם. נִקְמַתְּ אֶת נַקְמָתָם... לְעַמּוֹד יִשְׂרָאֵל עֲשִׂיתָ תְּשׁוּעָה גְדוּלָה וּפְרוֹקָן כְּהַיּוֹם הַזֶּה...

האסון בפורים

בימי מִרְדְּכָי וְאַסְתֵּר... הִמָּן הַרְשָׁע בְּקֶשֶׁת לְהַשְׁמִיד... אֶת כָּל הַיְהוּדִים מִנְּעַר וְעַד זָקֵן טַף וְנָשִׁים בָּיּוֹם אֶחָד... וְשָׁלַלְם לְבוֹז.

ההודאה

הִפְרַתְּ אֶת עֲצוֹת וְקִלְקַלְתָּ אֶת מַחְשַׁבְתּוֹ. וְהִשְׁבּוֹת לּוֹ גְמוּלוֹ בְּרָאוּשׁוֹ...

לא יאומן! על האסון 'המקומי' הרוחני של חנוכה חכמנו התבטא במילים הכי נוקבות. **צרה, ריב, דין, נקמה, תשועה גדולה ופרוקן**, ואילו על 'השואה הכלל עולמית' שהמן תכנן - אפילו לא מילה אחת מכל המילים הללו. כיצד זה יתכן?

חכמנו רצו להחדיר לנו נקודה מאוד עמוקה ויסודית, נקודה שהיום הבורות בה מרקיעה לשחקים, ונאמר אותה במילים הכי ברורות:

חנוכה בפתח, ואין ספק שכעת יותר מתמיד אסור לנו לשכוח... ברוך ה', זכינו! שייכים לנו לעם הנצח המושתת על רוחניות ואיכות, אנחנו בניו נבחריו של מלך המלכים וניינים וצאצאים של האבות הקדושים ושמנתנו חצובה ממקום גבוה בעולמות העליונים, וגולת הכותרת שלנו זו התורה הקדושה המאחדת ומחברת אותנו עם הבורא ומאפשרת לנו לממש את המשפט המרגש והמרטיט **שישראל והתורה וה' זה דבר אחד** (וזהו שמייני ליו"ע"א, עיין בהקדמת 'פי חכם' מבעל הסולם, ותבין העניין).

אחת המתנות שזכינו להם באמצעות התורה, הם 'החגים והמועדים'. ואם ישאל השואל, מדוע אנו עושים רעש כל כך גדול מהחגים - הרי גם לאומות העולם יש חגים וזמנים שמחים על מאורעות שהיו להם בהיסטוריה, ובמה החגים שלנו מיוחדים משלהם? התשובה היא כך:

במשך ימי השנה אנו מגיעים לתאריכים מסוימים שבעבר היה בהם ריבוי אור רוחני וזרם בהם שפע רב ונשגב, ומידי שנה באותם תאריכים יורדת שוב אותה הארה גדולה והשפעה רוחנית נפלאה. וכאשר אנו חוגגים את הימים הללו כראוי והופכים אותם לימי עלייה בעבודת ה', אזי נשמטנו זוכה לתפוס ולאגור את השפע הגדול והיא מתרוממת עד אין קץ, וכעת אנו מגיעים להבדל הגדול בינינו לשאר האומות.

כל הגויים חוגגים 'ימים היסטוריים' כאות הזדהות עם אותו יום והצהרת נאמנות לאותו מאורע. זה כל החג שלהם, ואין בו שום תוכן נוסף. אך אנו חוגגים מפני שהרוחניות והשפע שעם ישראל השיג באותו מאורע - יורדים אלינו מחדש, ובמשך חג אנו אוגרים את השפע הגדול ומתרוממים על ידי זה הרבה בעבודת ה', ומשנים זהות רוחנית.

במילים אחרות: לפני החג היינו בדרגה רוחנית מסוימת - ואחרי החג אנו אנשים אחרים, אך לאומות העולם אין את המעלה הזו.

האמת היא שההבדל הזה גם בולט בשטח ומתבטא באופי וצורת החג, כפי שעיינו רואות. חגי אומות העולם מורכבים מבשר ויין ופורקן היצרים ובהרבה מקרים סופם השתכרות ואלימות ואיבוד הדת והדעת, ולהבדיל מהם מועדי ישראל מבוססים על רוחניות. תפילות מוסף, תוספת בלימוד תורה, קריאת התורה, הפטרה, אמירת הלל, סעודת מצווה, כמו כן גם 'האביזרים הקדושים' שאנו משתמשים בהם בחג, מושתתים על רוחניות.

בארבעת המינים - עושים הקפות סביב התיבה וספר התורה ומתפללים תפילה מיוחדת. עם המצות וארבע כוסות - אומרים את ההגדה וממליכים את הבורא ומודים לו על טובותיו שעשה עימנו מיציאת מצרים ועד היום. משלוח מנות ושמחת פורים - מטרתם להרבות אהבה ואחוה ולהראות שמחה על קבלת התורה ('קיימו וקבלו' באותו הדור מאהבה). חג שביעות - הכנה נפשית למעמד מתן תורה אחרי 50 ימי ספירת העומר.

שורה תחתונה: אצל עם ישראל אין דבר כזה 'חג סתם' רק בגלל תאריך היסטורי או בגלל שכך החליטו בבית הנבחרים. ומה קורה עם חנוכה?

רבים וטובים ומתוקים וחמודים חוגגים את הימים הללו בצל המחבת והצלחת ומשחק הסביבונים תוך ניצול מקסימאלי של שמונת ימי החופשה הללו בעשייה גשמית ברוכה והתרוממות 'הכרסי', כאשר רגע הפתיחה מתחיל בהדלקת החנוכיה ומשם הם מפליגים אל תוך הלילה ועושים מה שבא להם, בשם חג החנוכה וכל הקדושים...

וכאן הבן עומד ותמה ושאלה עזה וקצת מפיו ומהדדת בכל העולם: האם זה התוכן העשיר והכביר של ימי חנוכה? וכי זו פסגת הניצול של הימים הללו? האם מטרת רבותינו שקבעו את החג הזה לדורות הייתה שנצא מהחג עם 'כרס כפולה' מהסופגניות והליבויות ושנרוויח קצת 'פיזיותרפי' באצבעות' משחק הסביבונים?

אין ספק שלחנוכה יש תוכן הרבה יותר מלא ושמן מהשמן שבסופגניות, וברור שלא צריך להרכיב משקפים מיוחדות כדי לראות זאת. אך מהו אותו תוכן ומהי העוצמה הרוחנית של הימים הקדושים הללו?

רבותינו הקדושים גילו לנו את כל הסודות במילים ברורות, בנוסח 'על הנסים' שהוסיפו לנו בתפילת שמונה עשרה, והם גילו לנו...

מוקדש לע"נ אוהרה בת ציפורה ת.נ.צ.ב.ה.

א. מהותו וייחודו של עם ישראל מושתתים על שתי נתוני יסוד: 1) עמל תורה, 2) קדושה וטהרה, וכאשר היוונים נלחמו בשתי היסודות הללו הם בעצם רצו להשמיד את המאפיין של עם ישראל ולגדוע אותו לצמד ולעצור את המציאות של "עם ישראל וה' והתורה זה דבר אחד", ומי שנשמתו טהורה וראתו קודמת לחמתו מבין שאין שואה גדולה מזו, וצריך להתבטא על זה במילים הכי נוקבות: ב. ברור ששמד גופני וגשמי ברמה כלל עולמית זה אסון ענק לפי כל קנה מידה. אלא שעדין זה אסון קטן לעומת אסון של נזק רוחני 'שחלק' מעם ישראל עובר. את שני הנתונים הללו חכמו הפציס והעביר לנו, ולכן הם ניסחו את על הניסים עם ההבדלים הנייל בין חנוכה לפורים, ומי שחולק על זה ידע נאמנה שרוח אחרת עימו, רוח שאין שורשה מהקדושה והטהרה אלא מטומאת הרחוב ותרבות יוון המנהיגה אותו וקובעת לו את צליל המחשבה.

חמת שתי הנתונים הללו יצאו המכבים המעטים למלחמה חסרת סיכויי הצלחה והסכימו להתאבד ולמסור נפש, ובשמנות ימי החנוכה עלינו לחקוק את הדברים הללו ולדוש בהם ללא הפסקה - ועל ידי זה לאגור כוחות נפש רוחניים 'צידה לדרך', ולהעתיק את המסורת נפש הזו לכל מלחמה שהיצר הצורך והסורר מבין לנו.

אך למרבה הצער התגוה והיגון אנו נמצאים היום באותו מצב כמו בזמן המכבים והמתייוונים, מצב בו כבוד התורה ולומדיה מנוגח באופן שיטתי - ומצד שני ההפקרות וחוסר הקדושה מכבים בכל פינה, ולמרות שתי הנתונים הקודרים הללו שהם פסגת תרבות יוון - לרבים וטובים מאחינו היקרים הדבר לא מפריע, והבדיחה הגדולה ביותר שיש כאלו מגדולי הבעטים בתורה ובטהרה שחוגגים את חנוכה ביד רמה וזרוע נטויה וקול רעש גדול, והם אינם יודעים שאם המכבים היו חיים בדרונו - הם היו נלחמים בהם ובתרבותם לא פחות ממה שהם נלחמו אז ביוונים. הבעיה היא שלא כלולים יש זכות להבין זאת.

סוף סוף הצלחמים בתורה ולומדיה טוענים טענות נפלאות שכל השומע אותם אומר 'ברוך אקאי', הם דורשים דברים הגיוניים כמו 'שוויון בטל' ועוד דברים חמודים בסגנון הזה, הם לא מוכנים לממן 'אוכלי חינם' העמלים בתורה ללא הפסקה מתוך דקרות וחירוף וחירוק נפש, הם לא מוכנים לסבול את המציאות הזו שיש אנשים שלא מביאים תועלת בשדה הקרב ולא מניבים למדינה שום ברכה [לדעתם...]. האמת היא שאין כאן המקום לדון ולדוש בנושאים אלו, הרע בעבר כבר טקנו את הדברים וניפינו אותם בשלוש עשרה נפות וענינו על רוב ככל הטענות והאצבעות המאשימות שהפנו הקלגסים אל עולם התורה - וביססנו את דברינו עם ראיות ומסמכים 'משלחם' בבחינת מלאך רע עונה אמן בעל כורחו.

אלא שמלרות שאין צורך לחטט עוד בנושאים הללו - מכל מקום רצוננו להתייחס לפרט נוסף שקשור לעניין מפני שיש לו קשר ישיר לחנוכה והוא מגלה לנו את סוד ההצלחה של המכבים, פרט שבעצם הוא יסוד גדול בענייני צבא שיצר הרע לא רוצה שנדע, אך חכמו ז"ל כבר חקקו אותו בספרות תורתם וזה תוכן דבריהם הקדושים:

ישנו הבדל מהותי בין כל האומות לעם ישראל.

כל האומות העורכות מלחמה הצלחתם תלויה בטבע ומקרה ובהשתדלות גשמיית וריבוי חיילים ונשק ושאר ירקות. אך עם ישראל אינו כן. אצל עם ישראל ההצלחה תלויה אך ורק בריבוי זכויות ומעשים טובים, ואם חלילה חטאיהם גוברים או שזכויותיהם מתמעטים - לא יעזור להם צבא מהולל ולא נשק משוכלל ולא כפיפת ברזל ולא מגבעת פלדה, וההצלחה לא תהא מנת חלקם. משום כך גם בזמן שיהושע היה שרוי בעיצומה של מלחמה מסוכנת וגורלית - הוא דאג ללמוד כל הליכה, **מתוך ידיעה של ימינו התורה הוא המוביל את הצלחה במלחמה.** (כד הקמח תורה ב', של המקובל האלוקי רבינו בחיי, מתלמידיו המובהקים של הרשב"א).

וזה בעצם סוד ההצלחה של המכבים. היוונים גזרו עונש מוות על לומדי התורה - אך המכבים הסתתרו במערות עם ילדיהם ולמדו תורה מתוך מסירות נפש, ואין פלא שהתורה הלכה לפנייהם והובילה אותם עד לניצחון מושלם מעל הטבע למרות חוסר נתוני השטח והכוח והתחמשת...

והנה הסוד הזה יודעים בני השיבות והם מתאמצים בו ומוסרים נפשם למען התורה **מתוך ידיעה שגורל הכלל מונח על צווארם לשבט או לחסד ומדובר באחריות ממדרגה ראשונה, וחובה עליהם לעמוד במשימה הקדושה הזו בכל מחיר - גם במחיר לחם צד ומים לחץ ושנאה וגזרות קשות והכפשה תקשורתית ואכמ"ל.** [האמת שנושא זה מובל עדין ולרבים יש עליו הרבה קושיות, אלא שהנייר צר וכך והמקום שמוגבל. אך נגלה לקורנים והספקנים שיזכה אותנו ה' לכתוב על קצה מאמר מקיף המעוגן במקורות חכמו ז"ל - והחפץ בו יחפש ברשת באתר 'יחידוש' את המילים "הצבא והדת", ובעזרת ה' הוא ימצא שם במאמר מענה מקיף לנושא].

לסיים נציין רק שאת מה שראינו בחנוכה עם המכבים - פגשנו בהיסטוריה פעמים נוספות, ואין ספק שכאשר עם ישראל מוסר נפשו על התורה והטהרה אזי זכויותיו מתגברות וה' מנהיג אותו בצורה פלאית ועל טבעית וכל שיואנו מתמטטים בפניו כפי שלימד אותנו מקודם ספר 'כד הקמח', ונציין כאן שלושה דוגמאות מפורסמות: א) כאשר סנחריב מלך אשור בעל צבא של מיליונים בא להילחם עם חזקיהו המלך - הוא הציע לו לקבל ממנו במתנה 2000 סוסים כדי שיהיה במלחמה קצת מעניין, אלא שההצעה לא יצאה בסוף לפועל בגלל שלחזקיהו לא היה אנשים להושיב על הסוסים!!! ומה קרה בסוף? איך ניצלו עם ישראל מהמלחמה הגדולה ומאווה שואה בטוחה? חזקיהו הלך לישון... ומלאך גבריאל הרג את כל המיליונים של מחנה אשור ברגע אחד!

כאן המקום לציין שכל ההיסטוריונים וחוקרי הטבע מודים שהיתה פעם אימפריה ששלטה בכל העולם וקראו לה 'אשור' - ועד היום יש בנגנה את התבניות של צבא אשור עם תבנית תורתו של שאר הצבאות שהיו בהיסטוריה.

אלא שכל ההיסטוריונים עומדים בפני חידה גדולה ואין להם הסבר איך צבא אשור האדיר נמחה ונמחק ונעלם ברגע אחד ומה היתה סיבת היעלמותו. אכן להם אין הסבר, אך לנו יש הסבר מפורט עם פרטי פרטים כפי שהתנייד פורס בפנינו. ב) דעונו נלחם נגד מדיין עם לפיד וסופר וללא חרב ותחמושת, שלוש מאות איש מול מאה עשרים אלף, והוא ניצח במערכה. הפרטים... בתנ"ך!

ג) חג החנוכה... החשמונאים נלחמו עם היוונים מלחמה ארוכה שנמשכה כעשרים שנה, כאשר בתחילת המלחמה היו החשמונאים והמכבים שלושה עשר איש נגד עשרות אלפי יוונים ובסוף התעצמו שתי הצדדים ולחשמונאים והמכבים נהיו עשרות אלפים - אך היוונים כבר הגיעו לעשר מיליון, ומדובר בקואליציה כלל עולמית שבאה להילחם על היהודים והמלחמה הייתה חזיתית פנים מול פנים - כאשר קומץ יהודים עם חרבות נלחמו במיליונים רכובים על פילים, ובסוף האימפריה היוונית הושמדה וכחדה לנצח.

בשביל לסבר את האוזן, נעדיך שזה כמו שיבואו קבוצה של בחורי ישיבה עם פטיש חמש קילו וילחמו מול הטנקים והנושאות מטוסים של האימפריה האמריקאית, וינצחו במערכה.

וכיצד התבצע הנס הגדול? המדרש מגלה לנו שאת כל הנשק שהיוונים זרקו על העליונים ה' סיבב חזרה עליהם, **והם הרגו את עצמם!** זה קרה גם ביציאת מצרים עם המצריים שעמדו הענן סיבב עליהם את התחמושת, זה היה גם עם המן המפורסם בעל אוזני הפירמידה (אוזני המן) שניתלה על העץ שהוא עצמו הכין למרדכי, ההיסטוריה מלמדה בזה ולא צריך משפטיים משוכללות כדי לראות זאת, וזה מוביל אותנו למסר חד וברור כראש הגפרור שלא ניתן להסיק ממנו אפילו גרגר ופירור:

עם ישראל הוא מעל הטבע והשכל וההבל ונצחוננו וחיותו תלויים אך ורק בעמל תורה וריבוי זכויות, וכאשר עם ישראל מתקדש ועמל במישור הזה אזי הוא מכריע את הכלל לטובה - כפי הנוסחה המפורסמת של הגמרא 'לעולם יראה אדם את העולם חציו זכאי וחציו חייב, עשה מצווה אחת - אשריו שהכריע את עצמו ואת העולם לכף זכות, עשה עבירה אחת - אוי לו שהכריע את עצמו והעולם לכף חובה (קידושין מ"ב). כמובן שאנחנו מאמינים בני מאמינים ואין לנו פקפוק במסר הזה, אלא שלא תמיד הוא מחודד אצלנו ופעמים שיש לנו עליו השגות.

אך אין ספק שככל שהאדם יותר קדוש וטהור, ככל שהוא יותר רוחני וזך, כך הדברים ברורים אצלו ומאירים לו כשמש בצהרים. מתי מתחילות הקושיות והפקפוק בנושא האמונה וכוחה ועוצמתה של תורה? כאשר מתרחקים מה' ומתרחקים מהקדושה והטהרה.

כאן תם המאמר, **וכל מילה ממנו זה המסר שעלינו לקחת מחג החנוכה, מתוך ידיעה עמוקה שעל דקות ההשקפה והצביון הזה נלחמו המכבים במסירות נפש. מה דעתך על המסר הזה?** נעוך ע"י הר' **צביה** ה"ו

האשר שבנישואין

קביעות הדין

כל אדם באשר הוא עוסק במשך היום בכולל או בעבודה... אך המכנה המשותף בין כולם שלקראת ערב מסיים האדם את "המסלול הקבוע" והוא שב לביתו, ובאותו זמן הוא נפגש עם האישה והילדים ובעצם מתחיל לחיות את החיים האמיתיים.

אלא שחכמו לימדונו שהכתר של "בן של מלך - ועבד ה' " צריך להיות על האדם 24 שעות, ומשום כך גם בערב צריך האדם לנצל את זמנו לה' ותורתו וללכת לאיזה שיעור או לקבוע לימוד באיזה ספר...

וזכורת הלימוד הזה זוכה האדם שלא ישלטו בביתו מזיקים ונזקים

(ש"י"ד רמ"ו כ"ב). אך כאן המקום לציין נקודה מאוד חשובה:

למרות שהאדם הולמד בערב עושה מעשה אצילי ומרומם, אין זה סותר שחובתו להיזהר שלא יזניח בגין כך את בת זוגו - ובכל יום עליו להקדיש זמן לדבר איתו ולאכול ביחד ולהיכנס עימה לשיחה ולשמיע את אשר על ליבה וליטול ממנה חלק מהמשא היומי הרובץ עליה ולשאת איתה בעול הבית, ואסור שלימדו יבוא על חשבון זה אפילו פעם אחת.

זהו כלל ברזל שאסור לעבור עליו ובו תלוי כל הקשר "ואיכות הקשר" של הזוג, ואם מורידים מהמינון והאיכות שלו - זה עלול להתבטא באיכות הקשר, ואין ספק שההקפדה על העיקרון הזה זו עבודת ה' לכל דבר.

ואדרבא! אדם יכול לשדך בין השניים ולהרוויח גם "לימוד תורה" וגם "חיזוק הקשר עם בין הזוג". כיצד?

בכל ארוחת ערב (או זמן פנוי אחר - עדיף שיהיה זמן קבוע בשביל למנוע חוסר תיאום), לאחר שבני הזוג נפתחו בשיחה "גשמיית" והלבבות נפתחו וכבר דשו בכל העניינים הבעורים וכו', יקראו שתי הלכות מתוך הספר "חפץ חיים" העוסק בהלכות לשון הרע - או כל דבר אחר הנחוץ לחיזוק בכל בית (יש לחפש ספר הכתב בשפה קלה, כמו כן צריך להניחו במקום בולט בכדי שייזכרו בו בקלות), ורק לאחר מכן - יפנה הבעל ללימוד נוסף אם הדבר בכוחו. ומה הרווח כאן?

א) הלימוד המשותף מחזק את הקשר ומשרה קדושה בבית ומקדש את בני הזוג... אם הוא נעשה בצורה עממית וצירורית ובשפה קולחת. נזכיר גם ש... מותר להשחיל בדיחה נעימה ולעשות את הלימוד בצורה של חוויה שתשאיר אצל השני טעם טוב ולא תהפוך את הלימוד המשותף "ליום שכולו תורה"...

ב) כמו שהבעל אחראי על חיזוק היראת שמים שלו וצביון ההשקפה בבית - באותה מידה הוא אחראי גם לעליית הרוחניות של אשתו. ביראת שמים, והנה יש לו הזדמנות להתחזק בהדין בכל יום. של גם שהבעל זקוק ללימוד הזה לא פחות ממה שהאשה זקוקה לכך, שהרי אין אדם שיועד הכל ואין לימוד ללא חידוש, ואם לא ילמדו בני הזוג ביחד - מהיכן יידעו שניהם את דקות ההשקפה וההלכה הצרופה?

החכמה היא **לשם נכון בין השולחן ערוך ומסורת ה'** **לחפץ של חולק על "בן אדם לחברו" ולי רק של חולק על "בן אדם לחוקם"** **ואם לחולקם מהחיותות לבן הטוב "מאווה של מסורת ה' "**

יהודי יקר!

באפשרותך להקדיש שעה העלון ליקירך ולכל מטרה. הצלחה, רפואה, עליו נשמה, וגם לזיכוי היחיד והרבים.

לפרטים - 0527184951